

સાથે વાદ-વિવાદ કે દુશ્મની; તો પછી શું કામ કોઈ એને કિડનેપ કરે?’ એ અટકીને બારી બહાર ક્ષિતિજે તાકી રહી, ફરી બોલી;

‘કોઈ પણ કમી બાકી ક્યાં રહેવા દીધી છે આપણે એને શોધવામાં, એટ લીસ્ટ એ જીવે છે કે નહિ એ પણ તો ખબર પડે. આમ, પળ-પળ રીબાવું કેટલું અઘરું હોય છે.’ બોલતાં બિંદુના ચહેરા પરના વિષાદ સાથે બારી બહારનો અંધકાર પણ રૂમમાં છવાયો.

એટલામાં જ આદિ આવ્યો. મહેશનો લંગોટિયા ફેન્ડ આદિત્ય, પણ બધા એને આદિ કહીને જ બોલાવતા.

‘નમસ્તે આંટી, કેમ બંને જણા અંધારામાં ઊભા છો? આજે લાઇટ સાથે કિદ્દા છે કે કેમ?’

‘અરે ના, આદિ! આવ, તું જ અજવાળું ફેલાવી દે ને આવ્યો છે તો! લાઇટ ચાલુ કરી દે. એ તો અમે વાતમાં મશગૂલ હતાં તો કંઈ ખબર જ નહોતી રહી.’ નયનાબહેને થોડો હસવાનો પ્રયત્ન કરતાં કહ્યું.

‘આંટી, મેં ગઈ કાલથી બિંદુને કહ્યું હતું કે થોડું શોપિંગ કરવું છે. મારા નવા કિચન માટે. એક તો મને કંઈ સૂઝ પડે નહિ કે એકલ માણસને કેટલી અને કઈ વસ્તુની જરૂર પડે. તમને તો ખબર છે કે ફેમિલીના બધા જ લોકો મોટા ભાઈ પાસે અમેરિકા જતા રહ્યા છે અને હું રહ્યો અલગારી જીવ, પણ જીવવા માટે ખાવું તો પડેને! તો બંદા હાજર છે, જો તમે હવે રજા આપો તો અમે જઈએ?’

બિંદુએ ન જવા માટે મોડું થયાનું કારણ ધર્યું અને થોડી આનાકાની કરી, પણ મા અને આદિ સામે વધુ ટકી ન શકી. એ થોડી જ વારમાં તૈયાર થઈને આવી. જતાં-જતાં એણે વ્યોમને પૂછ્યું કે, એને કશું મંગાવવું છે? પણ વ્યોમે ‘ના’ પાડી તેથી બંને નીકળ્યા. કાર હજી થોડે દૂર જ પહોંચી હતી ત્યાં આદિના મોબાઇલની રિંગ વાગી. એણે કોલ રિસીવ કર્યો, ‘હાય સ્વીટહાર્ટ! કેમ છે?’ થી શરૂ કરીને આડી-ટેઢી અને ગાંડાઘેલા જેવી ઘણી વાતો કર્યા પછી એણે ફોન મૂક્યો. અને બિંદુ સામે જોઈને સ્માઇલ આપ્યું. એ તેને નિર્લેપ ભાવે તાકી